

Daniels bok – nummer fyrtiosju

Avslöjande av vilseledande läror: en kritisk analys av Daniel 8 och utmaningarna mot adventistisk teologi

Jeff Pippenger

2024-01-11

När Roms lilla horn framställs i verserna nio till tolv i Daniels åttonde kapitel, är det en förvanskad symbol, ty det är en symbol för transvestitism, en person som klär sig i det motsatta könets kläder och pendlar mellan manligt och kvinnligt. Detta överensstämmer med milleriternas förståelse att Rom representerades av två faser, där den första fasen var den romerska statsmakten och den andra fasen den romerska kyrkomakten, men genom könens växling i verserna står det lilla hornet utanför den historiska och profetiska följden (förvanskat). Ändå representerar var och en av de fyra verserna historia som är direkt förknippad med antingen den romerska statsmakten eller den romerska kyrkomakten. Det hedniska Rom förföljde alla som motsatte sig dess kejserliga auktoritet, men den påvliga Roms förföljelse (kvinnlig) i vers tio är specifikt riktad mot himlen.

I den milleritiska förståelsen att Rom var det fjärde och sista riket skulle växlingen från stat till kyrka till stat och åter till kyrka inte ha varit någon angelägenhet. De hade sett blandningen av järn och lera i fötterna i Daniel kapitel två och förstod den helt enkelt som två faser av Rom, utan någon strävan att fastställa en bestämd historisk följd av ett fjärde och ett femte rike. På samma sätt förstod de kapitel sju, där hornet som talade stora ord mot den Högste hade tre horn uppräckta från de ursprungliga tio hornen på Romarriket vilddjur. Även om Miller skulle ha uppmärksammat genusväxlingen i vers nio till tolv, skulle den ha varit utan betydelse för hans förståelse av att det fjärde riket var Rom. I den milleritiska förståelsen upphörde det fjärde riket år 1798, och nästa profetiska händelse var Kristi andra ankomst.

Det feminina hornet identifierar kvinnan som bedriver andlig otukt med det maskulina hornet, och framställs i verserna tio och tolv.

Och det växte sig stort, ända upp till himlens härskara; och det kastade ned några av härskarans stjärnor till jorden och trampade på dem. Daniel 8:10.

Förföljelsen från den påvliga makten riktades mot kristendomen (himlens här), och i vers tolv får det påvliga Rom (femininum) makt att fullborda sitt mordiska verk genom överträdelsen att bedriva otukt med Europas kungar.

Och en här gavs åt honom mot det dagliga offret för överträdelsens skull, och den kastade sanningen till marken; och den handlade och hade framgång. Daniel 8:12.

”Härskarans makt” i versen representerar den militära makt som gavs åt påvedömet ”mot det dagliga”. Ordet ”mot” betyder ”från”. Från Europas hedniska kungar (det hedniska Rom), representerade av ”det dagliga”, gavs militärt stöd (en här) åt påvedömet ”på grund av överträdelsen”. Föreningen av kyrka och stat, där kyrkan behärskar förhållandet, är

”överträdelser”. Den överträdelserns vin är kristet blod. När påvedömet väl hade fått kontroll över det hedniska Roms härar, ”kastade” det påvliga Rom (”det”) ”sanningen till marken; och det handlade och hade framgång.”

I Daniel kapitel elva, vers trettioett, framställs även överlämnandet av härarna åt det påvliga Rom:

Och härar skall träda fram på hans sida, och de skall örena den starka helgedomen och avskaffa det dagliga offret, och de skall ställa upp förödelserns styggelse. Daniel 11:31.

Versen identifierar den historiska övergången från det hedniska Rom till det påvliga Rom. I versen är ”armarna” de europeiska kungar som började resa sig till stöd för påvedömet, med början hos Klodvig, frankernas kung (Frankrike), år 496. ”Armarna” örenade också ”styrkans helgedom” (staden Rom) genom det kontinuerliga krigförandet från det fjärde århundradet och fram till år 538. ”Armarna” undanröjde också det hedniska motståndet mot påvedömet uppstigande, och år 508 var det hedniska motståndet tillintetgjort.

Det ord som översätts med ”ta bort” är det hebreiska ordet ”sur” och betyder ”att avlägsna”. ”Härarna” satte ”förödelserns styggelse” (påvedömet) på jordens tron år 538. När Daniel kapitel åtta, vers tolv, anger att ”en här” gavs åt det feminina lilla hornet, stämmer detta överens med vittnesbördet i vers trettioett i kapitel elva. Uppenbarelseboken vittnar också om samma sanning i kapitel tretton.

Och vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och dess fötter var såsom en björns fötter, och dess gap såsom ett lejons gap; och draken gav det sin makt och sin tron och stor myndighet. Uppenbarelseboken 13:2.

Syster White identifierar direkt vilddjuret i vers två som påvedömet, och att draken i versen är det hedniska Rom. Det hedniska Rom gav tre ting åt påvedömet: ”sin makt och sin tron och stor myndighet.”

Den militära makten gavs av det hedniska Rom med början hos Klodvig år 496. Den ”tron” varifrån man skulle regera gavs åt påvedömet år 330, när kejsar Konstantin flyttade sin huvudstad till Konstantinopel och lämnade sin tidigare huvudstad, staden Rom, under den påvliga kyrkans kontroll. År 533 fastställde kejsar Justinianus genom dekret att påven var kyrkans överhuvud och heretikers tillrättavisare, och överlät sin ”stora makt” åt biskopen av Rom. Den tolfte versen i Daniels åttonde kapitel identifierar den tid då en ”här” blev given, och denna profetiska sanning bekräftas av många vittnen. Från denna tidpunkt (med början år 496) ”hade” påvedömet ”framgång”.

Den skulle fortsätta att ”bedriva sin verksamhet” och att ”ha framgång” intill dess att förbittringen mot Israels norra rike upphörde år 1798 och påvedömet fick sitt dödliga sår.

Och kungen skall göra efter sitt eget behag; och han skall upphöja sig och förhäva sig över varje gud och tala förunderliga ting mot gudarnas Gud, och det skall gå honom väl till dess att vreden har fullbordats; ty det som är beslutat skall ske. Daniel 11:36.

Vers nio i kapitel åtta beskriver det manliga Rom (det hedniska Rom) och återger den trefaldiga erövringsprocess som det hedniska Rom fullbordade, och som utgjorde en förebild för de tre geografiska områden som måste erövrats för att det påvliga Rom skulle upprättas på jordens tron, såsom detta framställs genom de tre horn som rycktes upp i kapitel sju. Dessa båda trefaldiga erövringar av det hedniska och det påvliga Rom framställde det moderna Roms tre geografiska hinder i verserna fyrtio till fyrtiotre i Daniel elva. Därefter åter framställs i kapitel åtta, vers elva, det manliga lilla hornet (det hedniska Rom). I den versen är den helgade logiken så oantastlig, att de hånfulla män som härskar över Jerusalem tvingades införa flera teologiska lögnar för att uppresas sin förfälskade grundval.

Ja, han förhävde sig ända upp till härens furste, och genom honom togs det dagliga offret bort, och platsen för hans helgedom blev nedkastad. Daniel 8:11.

När vi börjar behandla de falska mynt och juveler som har införts i adventismen sedan 1863, bör det noteras att det finns två huvudsakliga områden av förment teologisk sakkunskap som adventismen berömmar sig av, såsom grund för att upprätthålla den avfälliga protestantismens och katolicismens läror. Det anspråk som adventismens moderna teologer gör är att de antingen är experter på biblisk historia, eller experter på de bibliska språken. Deras tillämpning av versen avslöjar att det profetiska ordet har blivit som en förseglad bok för dem, och avslöjar också att deras anspråk på att vara experter på de bibliska språken helt enkelt är fariseismens moderna manifestation.

För det första gäller det att man bortser från genusväxlingen hos det lilla hornet i vers nio till tolv. Om de verkligen vore experter på det hebreiska språket, skulle de varken förneka eller försvaga det faktum att Daniel avsiktligt använde genusväxling i dessa verser. Det lilla hornet framställs i båda genus, och dessa genus växlar fram och tillbaka genom verserna. Teologerna försöker skyla över detta faktum med skräp och falska mynt, ty det identifierar tydligt att vers elva avser det hedniska, inte det påvliga, Rom. De hävdar naturligtvis envist att det lilla hornet i vers elva är påven, när det i själva verket är det hedniska Rom.

När det väl erkänns att två av de fyra verserna om det lilla hornet är maskulina och två är feminina, blir det enkelt att införliva den bibliska sanningen att en kvinna i Bibelns profetia representerar en kyrka, och en man representerar en stat. Med denna insikt blir det uppenbart för alla som vill se, att det lilla hornet i vers elva är det maskulina Rom (hedniska Rom), inte det feminina Rom (det påvliga Rom).

Versen förstås alltså som att den lär att det hedniska Rom (han) upphöjde sig till härens furste, såsom det hedniska Rom gjorde när det satte härens furste på Golgatas kors. Det hedniska Rom upphöjde sig inte bara mot Kristus vid korset; versen fortsätter med att säga att genom honom (det hedniska Rom) "blev det dagliga offret borttaget".

I Daniels bok finns det två hebreiska ord som båda översätts med "ta bort". Orden är "sur" och "rum". Båda orden används i helgedomstjänsten. Sur betyder att ta bort eller avlägsna, och när askan från altaret i helgedomen avlägsnades, är det ord som används för att beskriva borttagandet av askan "sur". Ordet "rum" betyder att lyfta upp och upphöja, och när prästen i helgedomen skulle

lyfta upp ett viftoffer, skulle han ”rum” (lyfta upp) offret. I vers elva skulle det hedniska Rom (”det dagliga”) ”rum” (ta bort) hedendomen genom att lyfta upp och upphöja hedendomens religion.

Det hedniska Rom skulle upphöja och förhårliga hedendomens religion. De adventistiska teologer som gör anspråk på sakkunskap i de bibliska språken väljer att behandla varje förekomst av ”ta bort” i Daniels bok som ”avlägsna”. De underlåter att erkänna Daniels särskilda och precisa skrivsätt och sätter sig därmed över profeten Daniel.

De teologer som säger sig förstå de bibliska språken framlägger argument för att rättfärdiga varför Daniel avsåg att mena samma sak, när han använde två olika ord. De framlägger långa och tröttsamma ordstudier för att upprätthålla sina falska påståenden. De teologer som säger sig förstå den bibliska historien hävdar att den falska tillämpningen grundar sig på insikten att samma ord under olika perioder i historien kan betyda något annat, och därför, när Daniel använde två olika ord, kan endast en historisk expert fastställa vad Daniel faktiskt menade. Det är viktigt att identifiera dessa två falska metoder, ty de används ofta av de teologer som söker dölja sig för metodologin ”rad på rad”.

Ja, han upphöjde sig ända till härens furste, och genom honom blev det dagliga offret borttaget, och platsen för hans helgedom blev nedkastad. Daniel 8:11.

Det ord som i versen har översatts med ”borttaget” betyder att ”lyfta upp och upphöja”. Det betyder inte att avlägsna. Detta faktum skapar förvirring och motsägelse för adventistiska teologer, ty deras premisser håller inte vid en enkel prövning av versen, när den verkliga definitionen av det ord som Daniel använde tillämpas på versen. De hävdar att versens lilla horn är det påvliga Rom, och därför skulle versen lyda att ”genom honom” (det påvliga Rom) ”blev det dagliga upphöjt”.

De har naturligtvis inga problem med att inkludera det tillagda ord som syster White uttryckligen säger har lagts till av mänsklig visdom och inte gäller texten.

”Sedan såg jag beträffande det ”dagliga” (Daniel 8:12) att ordet ”offer” hade tillagts genom mänsklig visdom och inte hör till texten, och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade budskapet om domens stund.” Early Writings, 74.

De identifierar ”det dagliga” som Kristi helgedomstjänst, så ”det dagliga offret” upprätthåller uppfattningen att ”det dagliga” är Kristi offergåring i den himmelska helgedomen. Men inspirationen anger att ordet ”offer” ”inte hör till texten”.

När Efraims drinkare identifierar ”det dagliga” som Kristi helgedomstjänst, skulle versen då lyda: ”genom honom” (det påvliga Rom) ”blev det dagliga borttaget”, eller också skulle den lyda: ”genom den påvliga makten blev Kristi helgedomstjänst borttagen.” De lär faktiskt ut denna osanning. De hävdar envist att genom den påvliga maktens mörker undanröjdes den sanna förståelsen av Kristi helgedomstjänst ur människornas sinnen.

Ändå betyder det ord som översatts med ”ta bort” inte att avlägsna, utan att lyfta upp och upphöja. Om de bekända experterna på bibliska språk korrekt tillämpade betydelsen av det hebreiska ordet ”rum” på detta textställe, skulle deras återgivning behöva lyda: ”genom den påvliga makten blev

Kristi helgedomstjänst upplyft och upphöjd.” När har påvedömet någonsin lyft upp och upphöjt Kristus?

De söker påtvinga det hebreiska ordet ”sur”s definition på det hebreiska ordet ”rum”. Daniel använder ordet ”sur”, som betyder att avlägsna, i samband med ”det dagliga” i två andra verser, men i vers elva valde Daniel ordet ”rum”, som betyder att upphöja och exaltera. Inte nog med att den hopkok av fabler som rör denna vers är dårskap på grund av förvrängningen av betydelsen hos det ord som översatts med ”ta bort”, utan det har aldrig funnits någon tid då Kristi helgedomstjänst på något sätt avlägsnades från människorna.

Men denne man har, därför att han förblir för evigt, ett oföränderligt prästadöme. Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som genom honom kommer till Gud, eftersom han alltid lever för att gå i förbön för dem. Hebreerbrevet 7:24, 25.

Att påstå, såsom adventistteologerna gör, i ett försök att stödja sin falska tillämpning av versen, att det skulle ha funnits en tidsperiod då påvedömet utövade någon form av makt för att avlägsna Kristi förbönstjänst i helgedomen, är absurt!

Men teologerna lär inte att versen identifierar att påvedömet upphöjde och förhärligade Kristi helgedomstjänst. De undviker innebörden av Daniels ord och Ellen Whites inspirerade råd för att undervisa det de själva väljer att undervisa, trots vittnesbördet i Daniels ord.

Ja, han upphöjde sig ända till härens furste, och genom honom blev det dagliga offret borttaget, och platsen för hans helgedom blev nedkastad. Daniel 8:11.

Teologerna lär att versen betyder: ”genom den påvliga makten avlägsnades Kristi helgedomstjänst”, och att avlägsnandet av Kristi helgedomstjänst ur människors sinnen stöds av det faktum att platsen för Kristi ”helgedom” i samband med detta avlägsnande ”kastades ned”. Det finns inte en enda vers i Guds Ord som anger att den himmelska helgedomen, där Kristus utför sin förbönstjänst, någonsin har kastats ned. Inte heller finns det något bibliskt ställe som anger att själva himlen, som är ”platsen för hans helgedom”, någonsin kastas ned. Än en gång sätter teologerna sig över profeten Daniel, ty de insisterar på att ”platsen för hans helgedom” i versen syftar på Guds helgedom, trots att Daniel lär precis motsatsen till den tanken.

De självutnämnda experterna på det hebreiska språket insisterar på att det hebreiska ordet ”rum” i versen måste förstås med betydelsen av det hebreiska ordet ”sur”. De insisterar också på att det hebreiska ordet ”miqdash” måste förstås som det hebreiska ordet ”qodesh”. ”Miqdash” och ”qodash” översätts båda helt enkelt som ”helgedom” i Daniels bok, men de har olika betydelser. ”Miqdash” betecknar vilken helgedom som helst, vare sig det är Guds helgedom eller en hednisk helgedom. Det är det allmänna ordet för helgedom, men ”qodesh” används i Bibeln endast för att beteckna Guds helgedom.

Daniel kände till skillnaden mellan en hednisk helgedom och Guds helgedom. Om Daniel skulle identifiera en hednisk helgedom, skulle han använda ordet ”miqdash”. Det är för mig förbluffande att de förmenta experterna på det hebreiska språket aldrig berör det faktum att Daniel i fyra på varandra följande verser använder båda orden tre gånger. Daniels bruk av de två hebreiska orden,

som båda översätts med ”helgedom”, fastställer den innebörd som Daniel avsåg skulle förstås.

Ja, han förhävde sig ända upp till härens furste, och genom honom blev det dagliga offret avskaffat, och platsen för hans helgedom blev nedkastad. Och en här gavs åt honom mot det dagliga offret för överträdelsens skull, och den kastade sanningen till marken; och den handlade och hade framgång. Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till denne som talade: Hur länge gäller synen om det dagliga offret och förödelsens överträdelse, som utlämnar både helgedomen och hären till att bli nedtrampade? Och han sade till mig: Intill två tusen tre hundra dagar; sedan skall helgedomen renas. Daniel 8:11–14.

I just det stycke som innefattar adventismens grundval använder Daniel två olika hebreiska ord, vilka båda översätts med ”helgedom”. I verserna tretton och fjorton valde Daniel att använda det hebreiska ordet för ”helgedom” som i Bibeln endast används för att beteckna Guds helgedom, men i vers elva använde Daniel det allmänna eller generiska hebreiska ordet, vilket kan syfta på Guds helgedom, eller på en hednisk helgedom.

Om Daniel hade velat identifiera ”helgedomen” i vers elva som Guds helgedom, skulle han ha använt samma hebreiska ord som han använde två gånger inom de följande tre verserna. Det är fullständigt klart att Daniel gjorde en åtskillnad mellan en hednisk helgedom i vers elva och Guds helgedom i verserna tretton och fjorton! Men Efraims drinkare hävdar att ”platsen för hans helgedom”, som ”kastades ned”, i vers elva var platsen för Guds helgedom, fastän de undviker ordet ”plats”.

De lär att påvedömet tog bort Kristi medlartjänst och slog ned sanningen om den himmelska helgedomen. Men Daniel var tydlig med att ”helgedomen” i vers elva inte var Guds helgedom, utan en hednisk helgedom. Daniel var lika tydlig med att det inte var ”helgedomen” som slogs ned, utan ”platsen” för hans helgedom.

Genom att vägra erkänna den avsiktliga växlingen i genus i verserna nio till tolv antog de moderna teologerna den definition av ”det dagliga” som hade sitt ursprung inom den avfallna protestantismen och började uppföra en grund på den mänskliga gissningens, traditionens och sedvänjans sand. När de kommer till vers elva förkastar de till och med det inspirerade råd från syster White som fastställde att Millers förståelse av ”det dagliga” såsom hedendomen var riktig, och börjar använda konsten att vilseleda och att gissa för att försvara sin kärlek till katolsk och protestantisk teologi.

De förvandlar det hedniska Rom till det påvliga Rom i versen, och de påtvingar ordet som betyder ”lyfta upp och upphöja” betydelsen ”avlägsna”. De definierar den sataniska symbolen ”det dagliga” som en gudomlig symbol och insisterar sedan på att ett hedniskt tempel är Guds tempel, medan de undviker den direkta hänvisningen till ”platsen” för helgedomen. Och de ”olärda” (såsom Jesaja betecknar dem), vilka endast kommer att förstå om de ”lärdar” säger dem att det är så, tar emot denna rätt av fabler till sin egen undergång.

Vi kommer att fortsätta vår betraktelse av den tillväxt i kunskap som framställs som juvelerna i Millers dröm i nästa artikel.

Aposteln Paulus varnar oss för att ”några skall avfalla från tron och hålla sig till förförande andar och onda andars läror”. Detta är vad vi kan vänta oss. Våra största prövningar skall komma på grund av den kategori människor som en gång har förespråkats sanningen men som vänder sig bort från den till världen och trampar den under sina fötter i hat och hån. Gud har ett verk för sina trogna tjänare att utföra. Fiendens angrepp måste bemötas med hans ords sanning. Falskheten måste avmaskas, dess sanna karaktär måste uppenbaras, och Jehovas lags ljus måste bryta fram in i världens moraliska mörker. Vi skall framlägga hans ords anspråk. Vi skall inte hållas utan skuld om vi försummar denna allvarliga plikt. Men medan vi står till sanningens försvar, låt oss inte stå till försvar för oss själva och göra stort väsen av saken därför att vi kallas att bära smälek och missrepresentation. Låt oss inte ömka oss själva, utan vara mycket nitiska för den Högstes lag.

Aposteln säger: ”Tiden skall komma då de inte skall stå ut med den sunda läran, utan efter sina egna begär skall de samla åt sig lärare, eftersom det kliar i deras öron; och de skall vända sina öron bort från sanningen och vända sig till fabler.” Överallt ser vi människor som lätt förs bort som fångar av de bedrägliga inbillningarna hos dem som gör Guds ord om intet; men när sanningen läggs fram för dem, uppfylls de av otålighet och vrede. Men aposteln förmaning till Guds tjänare är: ”Var du vaksam i allt, uthärda lidanden, gör en evangelists verk, fullgör din tjänst.” Redan på hans tid var det somliga som övergav Herrens sak. Han skriver: ”Demas har övergivit mig, av kärlek till den nuvarande världen”; och vidare säger han: ”Kopparsmeden Alexander har gjort mig mycket ont: Herren skall löna honom efter hans gärningar; akta dig du också för honom, ty han har ivrigt stått emot våra ord.”

”Profeter och apostlar erfor liknande prövningar av motstånd och smälek, och även Guds fläckfria Lamm blev frestat i allt liksom vi. Han uthärdade syndares motsägelser mot sig själv.

”Varje varning för denna tid måste troget framföras; men ”Herrens tjänare må icke strida, utan vara mild mot alla, skicklig att undervisa, tålig; i saktmod tillrättavisa dem som står emot.” Vi måste noggrant bevara vår Guds ord, så att vi inte blir besmittade av de bedrägliga verkningarna hos dem som har lämnat tron. Vi skall stå emot deras anda och inflytande med samma vapen som vår Mästare använde när han angreps av mörkrets furste, — ”Det står skrivet.” Vi bör lära oss att bruka Guds ord med skicklighet. Uppmaningen lyder: ”Lägg vinn om att bestå provet inför Gud, som en arbetare som icke behöver blygas, rätt delande sanningens ord.” För att möta falska lärares och förförars slingrande villfarelse måste det finnas ihärdigt arbete och innerlig bön och tro; ty ”i de sista dagarna skall svåra tider komma. Ty människorna skola vara egenkära, penningkära, skrytsamma, högmodiga, hädiska, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, ogudaktiga, utan naturlig kärlek, oförsonliga, förtalare, tygellösa, råa, fiender till det goda, förrädiska, besinningslösa, uppblåsta, sådana som älska njutning mer än Gud; de hava ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft: vänd dig bort från sådana.” Dessa ord skildra karaktären hos de män som Guds tjänare måste möta. ”Förtalare”, ”fiender till det goda”, skola angripa dem som är trogna sin Gud i denna urartade tidsålder. Men himmelens sändebud måste ge uttryck åt den ande som uppenbarades hos Mästaren. I ödmjukhet och kärlek måste han arbeta för människors frälsning.

”Paulus fortsätter angående dem som står Guds verk emot och jämför dem med de män som förde krig mot de trogna på det forntida Israels tid. Han säger: ’Såsom Jannes och Jambres stod Moses emot, så står också dessa sanningen emot; människor med fördärvat sinne, odugliga i fråga om tron. Men de skall inte komma längre; ty deras dårskap skall bli uppenbar för alla människor, såsom även deras blev.’ Vi vet att den tid kommer då dårskapen i att strida mot Gud skall bli uppenbarad. Vi kan kosta på oss att vänta i lugnt tålamod och förtröstan, hur mycket vi än förtalas och föraktas; ty ’ingenting är fördolt, som inte skall bli uppenbarat’, och de som ärar Gud skall bli ärade av honom inför människor och änglar. Vi skall ha del i reformatörernas lidanden. Det är skrivet: ’Smädelseerna från dem som smädade dig har fallit över mig.’ Kristus förstår vår sorg. Ingen av oss är kallad att bära korset ensam. Lidandets man från Golgata berörs av känslan av våra vedermödor, och eftersom han själv har lidit och blivit frestad, förmår han också hjälpa dem som för hans skull är i sorg och prövning. ’Ja, och alla som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus skall lida förföljelse. Men onda människor och bedragare skall gå från ont till värre, vilseledande och själva vilseledda. Men förbli du i det som du har lärt dig.’ Review and Herald, 10 januari 1888.”